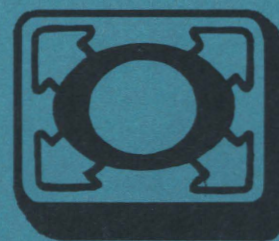

NIVFO

NORSK INSTITUTT
FOR VITENSKAPELIG
FORSKNING OG OPPLYSNING

bulletin

Nr.5•81

Cloretta Robertson ble rammet av stigmatisasjon da hun var 10 år gammel, og blør hver påske. Les vår spesialartikkel om dette selsomme og lite kjente fenomen . . .

*Vi behandler kontroversielle
forskningsanliggende —
inklusive UFO-spørsmålet*

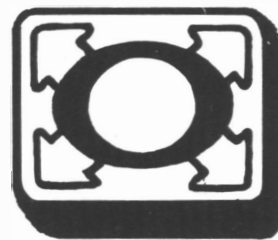
INNHold:

- Ved årsskiftet.
- Stigmatisering.
- En vurdering av den parapsykologiske forskningen.
- UFO-vrak og døde humanoider.
- Observasjonsbølge.
- Ny observasjon nær Stjørdal.
- Et UFO-vidus anatomi.
- To nye skandinaviske UFO-bøker.

NIVFO

NORSK INSTITUTT
FOR VITENSKAPELIG
FORSKNING OG OPPLYSNING

bulletin

* * NR. 5 1981 — 1. ÅRGANG * *

Postadresse:

Postboks 2119,
7001 Trondheim

Telefon (075) 46782

BERGEN:

Postboks 1, CCB,
5363 Ågotnes

Telefon (05) 33 40 20
(Etter kl. 16: 14 50 77)

**Ansvarlige
redaktører:**

Gunnar Bertelsen og
K. Stenødegård

Abonnement:

Kr. 80,— bestilles hos:

NIVFO,
Boks 2119,
7001 Trondheim

Postgiro 3 46 95 74

5—6 NR. I ÅRET

INNHold:

- Ved årsskiftet 3
- Stigmatisering 4
- En vurdering av den parapsykologiske
forskningen 10
- UFO-vrak og døde humanoider 16
- Observasjonsbølge 19
- Ny observasjon nær Stjørdal 21
- Et UFO-vidus anatomi 22
- To nye skandinaviske UFO-bøker 24

Med mer . . .

Ved årsskiftet

"Tiden går forttere nå enn i gamle dager", blir det ofte sagt. Vi skal ikke uttale oss om den objektive sannheten i dette, men kan gjerne skrive under på at våre erfaringer det siste året i hvert fall ikke er egnet til å svekke påstanden. Men i forskning, og UFO-forskning ikke minst, er det viktig å skille mellom objektive og subjektive data. Så også her. Når man *l*ager NIVFO-bulletin går tiden forttere enn når man venter på den - uten at dette har noe med kalenderen å gjøre.

Men la oss holde oss til de objektive data og konstatere at året-, og dermed også første årgang av NIVFO-bulletin, er kommet til veis ende. Begge i rute. Vi skal ikke dvelle lenge ved denne milepel, men heller rette blikket framover mot neste utgivelse. La det dog være bemerket at tross forholdsvis dristig satsing med høy trykk-kvalitet, løssalg etc., har det gått meget bra. Antall abonnenter og medlemmer har steget jevnt, og løssalget viser samme positive tendens. På flere områder har vi oppnådd mer med NIVFO dette ene året enn hva som tidligere er sett av resultater over en årrekke.

Ved et årsskifte blir grunnlaget for en ny årgang lagt ved at den enkelte fornyer sitt abonnement og på den måten yter sitt bidrag til at NIVFO-bulletin kan fortsette på minst samme nivå som hittil. Dette er viktig å huske for alle som ønsker at et så vellykket tiltak som NIVFO skal fortsette å utvikle seg.

Øket sidetall ville være meget ønskelig, da spalteplass er et mye større problem enn tiden. Mye utvalgt stoff må vente, men utvidelser er meget kostbare. Imidlertid arbeider vi med dette spørsmålet og vil muligens kunne komme med et spesielt tilbud ut på nyåret. Alt avhenger av oppslutningen.

Takket være nye kontakter kan vi love at virkelig interessant stoff av høy kvalitet vil bli levert i året som kommer. Og prisstigning til tross vil vi *i k k e* legge på abonnementsprisen. Den blir som før kr 80,- og da må en si at dette er en meget rimelig måte å skaffe seg informasjon på.

Vedlagt dette nummer finner du et innbetalingskort for bestilling av neste årgang. Jo raskere Du innbetaler jo raskere vil vi kunne starte opp med den nye årgangen.

Vi takker våre medlemmer og øvrige lesere for i år, og ønsker hver og en et riktig GODT NYTT ÅR !

Redaksjonen

DEN LILLE PIKENS HENDER
BEGYNT E Å BLØ. SAR SLO
UT OGSA PÅ FØTTENE, PAN-
NEN OG DEN ENE SIDEN...
DET VISTE SEG AT TI ÅR
GAMLE CLORETTA VAR STIG-
MATIKER, RAMMET AV DET
MYSTISKE FENOMENET : Å
BEGYNNE Å BLØ HVER PAS-
KE.

STIGMATISERING

Av Jan Ove Sundberg

Trykt med spesiell tillatelse fra forfatteren

På midtfaste-søndag, den 12. mars 1972, våknet tiåringen Cloretta Robertson, fra Oakland i California, uvanlig tidlig. Hun følte seg merkelig spent og urolig. På søndager pleide hun ellers å ligge og dra seg. Men denne søndagen var ikke som andre. Hun kjente en trang til å stå opp.

Da hun var ferdig med morgen-toalettet og hadde kledd på seg gikk hun ut på kjøkkenet for å se om det var noe igjen av gårdagens kylling i kjøleskapet. Hun følte seg meget sulten.

Hennes foreldre, Jonathan og Mary, sov ennå dypt. Klokken var ikke mer enn litt over sju på søndagsmorgen.

Cloretta hadde akkurat funnet et fat med kyllingbiter, da den høyre håndflaten hennes plutselig fremviste et underlig merke. Hun satte fra seg fatet på kjøkkenbordet, så på håndflaten og følte seg ille til mote.

Det ovale, ildrøde merket vokste hurtig og Cloretta stirret på det med undring og skrekk. Merket gikk gradvis over til en stadig dype-re og mer mørkrød farvetone, og så begynte huden i hånd-flaten langsomt å sprekke ! Lille Cloretta satte i å skrike.

Det uforklarlige såret i håndflaten utvidet seg ennå mer, og nå begynte det å pippe blod ut i kantene. Clo-rettas skrik gikk over til et hysterisk, hjerteskjærede hyl av panikk. I samme øyeblikk kom hennes foreldre styrtende inn på kjøkkenet, vekket av hennes forferdede skrik. Og der, rett for øynene på dem, sprakk håndflaten opp og begynte å blø meg-et kraftig !

Faren, Jonathan Robertson, sto et øyeblikk handlings-lammet, men så vant han fat-

ningen tilbake og hentet raskt forbindelsessaker i medisinskappet. Mens han forbant med gasbind forsøkte pikens mor å få ut av henne hva som hadde foregått. Men tiåringen bare ristet på hodet, skrek og gråt. Og - forbindingen klarte heller ikke å stanse blodstrømmen !

Da Cloretta Robertson noen timer senere ble undersøkt på San Francisco-sykehuset fant de to legene, dr. Leroy Earl og dr. John Lifschutz, at den lille piken var rammet av et fenomen hvis eksistens mange leger hadde trukket i tvil. Stigmata : spontan blødning som ikke er forårsaket av sår eller andre skader.

Earl og Lifschutz fant ut at pikens blødninger trengte gjennom huden og pågikk i 1 - 2 minutter med noen timers mellomrom. Hun ble umiddelbart innlagt på sykehuset.

Cloretta Robertson, forøvrig en fullstendig frisk og glad tiåring, ble USA's yngste stigmatiker. Stigmaet holdt seg i nitten dager, for så - like uforklaring som den oppsto - å forsvinne på langfredag.

Men hele tiden etter dette har hun blødd fra midtfaste-søndagen til langfredag, fra samme sår som Kristus fikk : Begge hendene, føttene og den ene siden !

Cloretta Robertson er ikke alene om å rammes av dette så bisarre fenomenet, som for de fleste er meget smertefullt. Men de mennesker som får det synes uten unntak å ha hatt hva som later til å være en forutsetning for at det skal oppstå: En meget sterk religiøs tro. Dette passer også på lille Cloretta, som er dypt religiøs og har gått i kirken hver søndag.

En annen kategori mennesker som har- og kan rammes hengir seg bevisst til det å fremmane en visjon av Kristus på korset og lide med ham. Det skjer i påsken, en av den kristne ver-

dens store, religiøse helger, da millioner av mennesker jorden rundt i tankene gjenopplever det som skjedde ved Golgata for snart 2000 år siden.

En amerikansk spesialist på stigmatiseringer, dr. Anthony Owen, har i løpet av 20 års forskning dokumentert 300 tilfeller av fenomenet bare i USA.

* * *

At stigmatiseringer har et særpregt religiøst innhold er ifølge forskerne hevet over tvil. De begynner ofte med et oppblussende merke på noen av de kroppsdelene som er forbundet med Jesu lidelser på korset; hendene eller føttene som gjennombores av spiker, pannen som ble skadet av tornekronen, eller siden hvor soldatene stakk inn sine spyd.

Selve sårene kan være alt fra små røde "nålestikk", som skjelden blør, til dype, gjennomborende hull eller hakk som blør kraftig og lenge. Sårenes utseende varierer. En del av dem er runde, andre ovale og noen er korsformet. "Spydsår" er også blitt funnet på siden av kroppen, fra dype stikk til korsformede arr, som blør i kantene.

* * *

Det første veldokumenterte tilfellet av stigma tilskrives den katolske munken, den hellige Franciskus av Assisi, som fikk sine merker i år 1224, to år før han døde.

En av datidens leger, Thomas de Celano, konstaterte at blødningen begynte der den hellige Franciskus' ene hånd fremviste en sort klump, som antok form av en nagle. "Naglen" lot nesten til å kripe under huden og blødningen startet ikke før hånden var helt gjennomboret.

Nåtidens leger og forskere, som har bevitnet fremkomsten av det mystiske "naglehodet", har sett den presse seg så hardt inn i kjøttet at huden har stått rett ut på de stedene hvor den ikke har klart å trenge igjennom !

Hva denne naglen egentlig er, hvordan den oppstår og hvorfor den opptrer like før blødningen begynner, er ennå ubesvarte spørsmål.

Menn, kvinner og barn - kan alle åpenbart rammes av stigmatisering. Den som ble rammet verst av alle var en pike ved navn Therese Neumann. Hun ble født i 1898 og døde i 1962, 64 år gammel - og blødde hele sitt liv av stigma !

Therese var datter av en fattig byskredder og ble født i den bayerske byen Konnersreuth i Tyskland, der hun bodde hele sitt liv. Tyve år gammel ble hun skadet av en brann og ble først blind, så periodevis døv og dessuten lam i begge bena. Fem år senere, på St. Therese-dagen, den 29. april 1923, fikk hun mirakuløst synet tilbake, og siden inntraff det ene underet etter det andre.

Den 3. mai samme år legdes uforklarlig et infisert sår på hennes venstre fot, som var så ille at den ellers måtte ha blitt amputert. To år senere så Theresa et lys og hørte en røst som trøstet henne og forsikret henne om at hun kunne stå opp og gå. Hun reiste seg umiddelbart, og fant at stemmen snakket sant. Hennes foreldre takket Gud, mens legene sto forstummet overfor underet.

På langfredag året etter, begynte stigmatablødninger å opptre. Therese falt i transe og blod strømmet fra såvel hendene som føttene og den ene siden. Senere blødde hun også fra pannen, hvor en kunne se sår som etter tornekronen, og bloddråper trengte frem fra øynene.

Blødningene begynte alltid på en fredag, for så å opphøre, slik at hun var fullstendig bra igjen på søndag.

Therese mistet nesten en halv liter blod hver gang. Blodtapet og den psykiske påkjenningen, gjorde at hun samtidig gikk ned 16 kilo i vekt.

Det inntraff også andre fenomen med Therese. Julen 1922 oppsto en klump i halsen hennes. Fra den dagen og frem til julen 1926 trengte hun ingen form for føde, og fra september 1927 til november 1928, klarte hun seg også uten vann! Hun talte i tunge - det vil si at hun snakket fremmede språk som hun beviselig aldri hadde studert. Hun kunne sveve et stykke over bakken. Og ved et par tilfelle hendte det at hun var synlig på to steder samtidig!

ken Padre Pio, som døde i 1968 og var virksom ved det italienske klosteret Capuchin i San Rotundo.

Innen han fikk synlige sårmerker hadde han i flere år kjent til sin stigma. Han kjente smerten, som etter spiker, men ingen sår var å se. Den 20. september 1918, begynte merkene å blø. Da følte han en sterk forening med Kristus. Han så hvordan fem lysende stråler gikk ut fra dennes sårmerker og gjenomboret hans egen kropp..

Padre Pio falt sammen avsvimet foran Kristus-skikkelsen. Der fant de andre

Folk valfartet fra hele verden for å oppsøke og beskue underet i Konnersruth og dyrket Therese, uvitende om at hun led alle helvetes kvaler under sin stigmatisering. Noen år etter sin død, den 18. september 1962, ble hun lyst til helgen av den katolske kirken.

En mann som ble nesten like så kjent som Therese Neumann er mun-

munkene ham blødende fra hendene, føttene og den ene siden.

Det finnes også mange uhyggelige varianter av stigmafenomenet. Den mest uhyggelige er uten tvil den som oppstår inne i offerets kropp! Slike stigmata fører alltid til døden. Mennesker som har dødd av hva som kalles "brustent hjerte", kan meget vel ha vært rammet

av denne selsomme varianten. Da uten at de pårørende eller leger noen sinne får rede på det. Det mener i det minste dr. Anthony Owen.

Dr. Owen har i en amerikansk legejournal gjengitt et tilfelle av hva han kaller "indre stigmata", der kvinnens navn - såvel som stedet og tidspunktet for hendelsen ikke oppgis, for å beskytte de pårørende.

Kvinnen døde så plutselig og mystisk av indre blødninger, at hun ble obdusert. Mens hun levde hadde hun aldri fremvist noen symptomer på å være stigmatiker, men det var nettopp det man hadde mistanke om at hun nå var blitt rammet av.

ørt av et universitet, fastslo at blodet var menneskelig og av høy alder.

I 1933 publiserte en tysk lege ved navn Alfred Lechler, en interessant studie hvor han redegjorde for sitt eksperiment med en pike fra Østerrike, som hadde vært stigmatisert i ti år. Ved å sugerere henne under et hypnoseksperiment kunne dr. Lechler fremgangsrikt fremkalle følgende klassiske stigmata-fenomen:

Blodsvette, tårer av blod, "tornekronen" og en verkende skulder, forårsaket av den innbilte følelsen av å ha båret korset til Golgata. Men på tross av resultatet kunne dr. Lechlers

Da hjertet ble blottlagt fant man er bredt, langsgående kutt på det, som bar alle tegn på den klassiske stigma.

Det finnes også udiskutable bevis på at stigma-fenomenet kan opptre på døde gjenstander. Særlig på religiøse statuer, ikoner og helgenbilder. I november 1975 begynte hendene på en 70 centimeter høy Kristusstatue i St Luke episkopalkirke i Edystone, Pennsylvania, å blø kraftig. En analyse utf-

hypnosefremkalte stigmata ikke måle seg med styrken, varigheten og detaljrikdommen hos den ekte stigma.

I dag arbeider et amerikansk forskerteam på heltid med forsøk på å løse gåten. Det eneste som til nå synes klart bevist er at psykogeniske prosesser er innblandet. Det har ført til at forsøkene med å reproducere stigmata, nå under strengt vitenskapelige forhold, nå er gjenopptatt. Eksperimentene i dag

omfatter både hypnose og ufarlige droger.

"Til de som føler seg skremt av fenomenet, vil jeg her si at stigmata beviselig ikke kan ramme hvem som helst," sier dr. Owen beroligende. "Om så var tilfellet

ville våre sykehus være fulle av stigmatikere, men det er de jo ikke. Den som likevel rammes, bør uvilkårlig og uten å nøle oppsøke nærmeste sykehus!"

* * * * *

Stigmatisering, eller stigmatisasjon (lat. til gr. stigma = tegn, sårtegn) mener man å kunne forklare som resultat av sterk suggesjon eller selvsuggesjon hos et individ som på forhånd er særlig disponert. Stigmatisasjon betegner også visse kroppslige fenomener som enkelte ganger kan fremkalles i hypnose. Spesielt interesserte kan jo f.eks. studere hva Sigmund Freud har uttalt om fenomenet.

Noe verre er det nok å finne en rimelig forklaring på hvordan livløs materie (statuer etc.) kan fremvise effekter av dette slag. Her som ellers må en naturligvis først spørre seg om hvilken dokumentasjon som finnes, om enhver mulighet for bedrag er utelukket osv. Det finnes en del materiale om disse tingene, uten at vi skal komme nærmere inn på temaet her.

Men dersom svindel positivt kan utelukkes vil det muligens være på sin plass å minne om de psykiske teoriene vedrørende UFO-fenomenet, og spørsmålet om hvordan psykiske fenomener eventuelt kan fremkalle fysiske effekter.

Red.

SPESIALHEFTER FRA NIVFO

Foreløbig kan følgende hefter bestilles:

"OM UFO-PROBLEMET - DETTE BØR DU VITE"

- 15 sider, A4-format.... kr. 12,-.

En historisk oversikt - myndighetenes manipulering med problemet.

"AVTRYKKENE VED NAMSENFJORDEN"

- 11 sider, inkl. bilder, A4, kr 15,-.

En komplett oversikt over de mystiske avtrykkene i fjæra, samt hendelser med mulig relasjon til disse.

"ISHULLENE PÅ SILSETVATNET"

- 7 sider inkl. bilder, pluss en poli-rapport vedlagt. A4, kr. kr 10,-.

En januarmorgen i fjor oppdaget man ca. 100 runde hull i den tykke isen på Silsetvatnet nær Kristiansund N. Dette etter at merkelige lys var observert nær vannet og andre steder.

"NORSK NÆRKONTAKT AV TREDJE GRAD ?"

- 5 sider, A4. Kr. 8,-.

Dette er beretningen om de to søstrene fra Mosjøen, som i 1954 påsto at de under en bærtur hadde møtt en mann som umulig kunne være fra jorden..... Saken var omtalt i verdenspressen - .

HEFTENE BESTILLES VED Å SENDE INN DET AKTUELLE BELØP TIL NIVFO's POSTGIRO - KONTO, 3 46 95 74. ANFØR HVILKE HEFTER

En vurdering av den parapsykologiske forskningen

DEN BRITISKE FORSKEREN C.E.M. HANSEL HAR KRITISK GRANSKET EKSPERIMENTER SOM BLANT PARAPSYKOLOGER REGNES FOR Å VÆRE DE ABSOLUTT BESTE - OG HAN HAR FUNNET SVAKE PUNKTER HOS DEM ALLE SAMMEN .

Hansels oppdagelser

AV

NILS WIKLUND

De parapsykologiske eksperimentene er legio. Men tåler de en kritisk gransking ? På den ene siden kan mengdene av eksperimenter fortone seg som en sterk støtte for den oppfatningen at paranormale fenomener eksisterer. På den annen side gjør denne mengden det vanskelig å bedømme hvor velgjort de enkelte eksperimentene egentlig er. Å la seg imponere av mengden er ofte uklokt, og kanskje gjelder dette også innen parapsykologien,

Det grunnleggende spørsmålet innen parapsykologien er om fenomenene eksisterer. Hvis svaret er ja, kan man forvente at forskningen i sin tid vil kunne påvise dette. Om svaret er nei dvs. at de paranormale fenomenene ikke eksisterer, så er det på den annen side umulig å bevise deres eksistens. Så i fall svaret er nei må det også finnes ikke-paranormale forklaringer på de eksperimentelle effekter som ikke er av slump-messig karakter, og som ofte blir rapportert innen parapsykologien. Dette er utgangspunktet for den britiske forskeren C.E.M. Hansels bidrag til parapsykologien. Han mener at det fra et metodologisk synspunkt, for å øke forskerens varsomhet, kan være en fordel å gå ut ifra

den antakelsen at ESP og lignende ikke eksisterer. Dette for ikke å bli blind for andre forklaringer enn de paranormale.

Hvor lett parapsykologisk engasjerte personer kan bli blinde for ikke-paranormale forklaringer har jeg selv iaktatt. Jeg besøkte for noen år siden det blant parapsykologer velkjente laboratoriet i Durham, som ble grunnlagt av J.B. Rhine. Da jeg var der ble resultatene fra noen ulike eksperiment rapportert. De fleste var slumpmessige, men i ett tilfelle fantes en uforklart eksperimentell effekt. Eksperimentet gikk for seg på følgende måte: Små barn fikk benytte et ballongtyggegummi apparat, som i en gjennomskinnelig og ganske velfylt glassbeholder inneholdt 100 runde tyggegummi kuler, hvor hver hadde en av fem farver. Barnet skulle siden gjette hvilken farve neste kule hadde når den ved hjelp av en mekanisk anordning ble trykket ut av apparatet. Etter hver gjetting rystet eksperimentlederen apparatet for hånd tre ganger (opp og ned, til høyre og venstre.) →

Deretter ble kulen trykket ut, farven registrert og til slutt la man så kulen tilbake i beholderen gjennom et lite hull øverst oppe. Etter mange forsøk viste det seg at yngre barn hadde en tendens til å få et resultat under slumpforventningen, mens eldre barn tenderte å oppnå resultat over forventet slump. Effektene var statistisk sikre og altså ikke slumpmessige. Jeg begynte å fundere over eksperimentet og kom til at her lot til å finnes en feilkilde. Da jeg påpekte dette innså tilhørerne at dette kunne være en mulig feilkilde og senere lot det seg også i eksperimentet påvise at feilkilden fungerte, Tyggegummieksperimentet ble aldri publisert og den stakkars eksperimentlederen virket lett rystet. Det merkelige er dog at ingen andre ved laboratoriet hadde oppdaget feilkilden tidligere, på tross av at eksperimentet hadde pågått i flere måneder. Ved senere anledninger har jeg beskrevet eksperimentet for grupper av universitetsstudenter, som regel nybegynnere i psykologi. Nesten uten unntak har noen av dem kommet på feilen som ikke ble oppdaget av forskerne i Durham. Leseren kan selv forsøke seg på å knekke nøtten. Løsningen bør kunne forklare forskjellen mellom yngre og eldre barn. Fusk behøver ikke å ha forekommet, apparatet var helt, effekten var ikke slumpmessig(selv om avvikelsen fra slumpforventningen var ganske liten prosentuelet sett) og opplysningene i ovenstående beskrivelse er tilstrekkelige til at leseren skal kunne komme på feilen selv.

La oss gå tilbake til Hansel. Han mener altså at parapsykologer ikke i alle tilfeller oppdager feilkilder, som likevel finnes i eksperimentene. Han har også ved nærmere granskinger av eksperimenter uten unntak funnet slike feilkilder. Ettersom han ikke har gransket alle eksperimenter har han konsentrert seg om dem som blant parapsykologer regnes for å være de absolutt beste. Allerede i 1966 publiserte han sine resultater i boken: *E S P: A Scientific Evaluation*, og nå i fjor kom et nytt opplag med tittelen *E S P and Parapsychology. A Critical Re-Evaluation*. Hansel komplette-

rer her med visse avsnitt som berører utviklingen etter 1965. Hans oppdagelser har kommet til å få stor betydning for bedømmelsen av støtten for de paranormale fenomenenes eksistens. I det påfølgende blir det derfor gitt en kort redegjørelse for innholdet i den nye boken.

Boken inneholder tre hovedavsnitt nemlig først tiden fram til 1930, deretter perioden fra 1930 til 1965 og til slutt tiden fra 1965 og framover. Av disse avsnittene kan man betrakte det mellomste som mest betydningsfullt. Her har nemlig Hansel selv gjort oppdagelser som i høy grad har kommet til å påvirke vurderingen av de eksperimenter som ble utført i løpet av denne tiden.

TIDEN FRAM TIL 1930

Hansels skildring av utviklingen fram til 1930 er både dramatisk og underholdende skrevet. Han velger ut noen kjente eksempler på undersøkelser og gir leseren det bestemte inntrykk at forskningen på den tiden ikke gav noen støtte for de paranormale fenomenenes eksistens. Han forteller f.eks. om de to søstrene Fox, som forsøkte å uroe sin mor ved å feste en lang tråd i et eple og, etter at de hadde gått til sengs, dunke eplet i gulvet ved å trekke i tråden. Man ville ikke tro at små barn ble lurt, og dette ble begynnelsen til den spiritualistiske bevegelsen som raskt spredte seg både i USA og Europa. Bankeanser var den opprinnelige formen for spiritualistiske ansers, men naturligvis oppgav søstrene snart "eplemetoden". I stedet benyttet de hendene, føttene og knærne for å få til de nødvendige lydene. Før ti år senere beskriver Margaret Fox, den ene av søstrene, hvordan de gikk frem. Hansel unnlater heller ikke å informere leseren om at begge søstrene endet som alkoholist. Forøvrig går det igjen i boken at dersom noen av forskerne har begått selvmord eller tilfelligvis giftet seg med den viktigste forsøkspersonen, eller om noen forsøksperson har vært for glad i

alkohol eller penger, eller har hatt noen annen last, så lar ikke Hansel anledningen til å nevne dette gå fra seg. Tydeligvis uten større respekt for parapsykologer eller deres forsøkspersoner. Til å begynne med syntes jeg at dette var et usympatisk trekk hos Hansel, men etter å ha lest hele boken forstår man at det kanskje må unnskyldes. Man kan nemlig si at en av hans hovedforklaringer på de eksperimentelle effektene som parapsykologien produserer er "den menneskelige faktoren".

Kan man ikke like gjerne trekke et glemselens slør over det som skjedde før 1930? Det synes formodentlig ikke Hansel, og det er meget mulig at en del fallgruver kan unngås ved parapsykologiske eksperimenter dersom man studerer de feilgrep som tidligere forskere har gjort, og likedan om man studerer de verdifulle innsatser som er gjort av visse forskere for å forklare hvordan enkelte medier har fått til sine trick. Eller for å oppklare andre tilsynelatende uforklarlige hendelser. Et kjent medium var Eusapia Palladino. Hun fikk bord til å flyve i luften, musikkinstrument til å gi lyd fra seg, en merkelig "åndehånd" til å nappe seansedeltakerne i ermet osv. Dette fikk hun blant annet til ved nærmest akrobatisk å bøye et av bena bakover og f.eks. ballansere et lite bord på stortåen. Hun ble ved flere anledninger avslørt, blant annet en gang da en kontrollør hadde gjemt seg på gulvet (i det som vanlig meget dunkle rommet) og ganske enkelt grep tak i foten hennes da hun bøyde den bakover. Hadde man virkelig ikke forsøkt å kontrollere hennes benbevegelser? Joda, to herrer pleide å sitte på hver sin side av henne og berøre hennes ene fot og ben med sitt eget ben. Likevel klarte hun å manipulere dem, f.eks. på den måten at begge herrene kom til å berøre bare det ene av bena hennes.

Et annet tilfelle gjaldt en fremstående og høyt ansett dommer. Han fortalte om en visjon han hadde hatt av en journalist som åpenbarte seg ved sengen hans midt på natten med ønske om å få visse informasjon om en dømsavsigelse. Dagen etter viste det seg at journalisten hadde dødd på sa-

mme tidspunkt om natten, etter å ha sagt til sin kone at han først måtte gjøre klar artikkelen om dømsavsigelsen. Dommeren fortalte alt til sin kone, som også bekreftet redegjørelsen. Tilfellet vakte stor interesse, ettersom en så ansett person hadde kommet med det. Ved nærmere undersøkelse viste det seg likevel at redegjørelsen på flere viktige punkter ikke stemte med virkeligheten. Journalisten hadde ikke dødd om natten, noen dømsavsigelse for denne aktuelle dagen fantes ikke, og det viste seg sogar at dommeren ikke var gift på det aktuelle tidspunkt. Dommeren kommenterte disse opplysningene med å si at fakta tydeligvis ikke stemte overens med hans erindring av hendelsene. Han forsvarte seg med å fremholde at han ikke skulle ha fortalt om sine erindringer av visjonen (som trolig har kommet ved et helt annet tilfelle) dersom han ikke mente å kunne stole på sin hukommelse. Av dette kan enhver parapsykolog lære seg at det er metodologisk feilaktig i en undersøkelse å være overlatt til sine hukommelsesbilder av en undersøkelse eller hendelse.

TIDEN 1930 TIL 1965

På 1930-tallet begynte for alvor de gjetteeksperimentene med kort som så smått skulle komme til å gi parapsykologien en viss anseelse. Vurderingen skjedde med statistiske metoder, og fremgangsmåtene var vanligvis av en slik karakter at det gav inntrykk av største vitenskapelige presisjon. De første årenes eksperiment pleier parapsykologer ikke å feste så stor tillit til, uten egentlig å forklare eksakt hvorfor. Og heller ikke Hansel diskuterer disse eksperimentene særlig inngående men nøyer seg med å konstatere at feilen ved dem var at man brukte en type kort hvor man kunne se hvilken figur kortet forestilte, til og med fra baksiden av kortet. Visse kort kunne sogar identifiseres fra siden og sluttelig var ikke størrelsen på kortene den samme.

Men metodene ble så smått forbedret. Man lærte av feilene og til →

slutt fikk man fram tilsynelatende helt feilfrie eksperimenter. Og , hva mer var, meget tydelige eksperimentelle effekter som ble tolket som ESP, utenomsanselige oppfatte- lser. Visse eksperimenter kom til å innta en posisjon som spesielt betydningsfulle, ja man snakket om "avgjørende" og "sluttelige" eksperimentelle bevis for de paranormale fenomenenes eksistens. Hansel sammenligner ulike fremstillinger om parapsykologien fra denne tiden og finner at det særlig var tre eksperiment som av parapsykologer ble utpekt som "avgjøende". Disse tre var Pearce-Pratt-eksperimentet, Pratt-Woodruff-eksperimentet, samt Soal-Goldney-eksperimentet. Hansel vier et kapittel til hvert enkelt av disse, og her følger et kort sammendrag av hovedtrekkene i hans oppdagelser.

PEARCE-PRATT EKSPERIMENTET

Dette gikk for seg på den måten at forsøkslederen Pratt satt i et rom og kikket på baksiden av et bestemt kort, uten altså å vite hva kortet forestilte. Ifølge et på forhånd bestemt tidsskjema tok han så fram det ene kortet etter det andre inntil to kortstokker med 25 kort i hver var benyttet. Dette ble gjentatt minst 34 ganger. Forsøkspersonen Pearce satt samtidig i et helt annet rom , og hans oppgave var å gjette hvilke kort Pratt hadde foran seg. Testen gjaldt altså clairvoyance snarere enn telepati; ettersom Pearce overhodet ikke så kortene spilte det ingen rolle om man kunne se på baksiden hvilken figur kortet forestilte. For at tiden skulle stemme overens var begge klokker synkroniserte. Når eksperimentet var over snudde Pratt de kortene han hadde benyttet og registrerte hvilken figur de forestilte. Pratts liste over disse figurene, og den listen som Pearce hadde laget over gjettinger, skulle leveres til J.B. Rhine før Pearce og Pratt jevnførte sine lister. I de siste tre sesjonene var Rhine selv til stede for å kontrollere hvordan Pratt gjorde sine registreringer. Pearce derimot

var uten overvåking. Det er ingen tvil om at slumpmessige faktorer ikke påvirket resultatet, men var det ESP eller en annen faktor ? Hansel benyttet den arbeidsmetoden at han forutsatte at det måtte finnes en annen forklaring enn ESP. Han gikk så langt som å reise til USA for på stedet å kontrollere og sette seg inn i hvordan eksperimentet hadde foregått. Det var nå 26 år siden dette ble utført, men Pratt hjalp på alle mulige måter til med å klargjøre de spørsmål Hansel ville ha svar på. Pratt er nok forøvrig den eneste parapsykologen som i Hansels bok får noen anerkjennende ord. Hansel inspiserte nemlig de lokalene som ble brukt til eksperimentet, og ved den anledningen påpekte Pratt visse ombygninger som var blitt foretatt i løpet av årene som hadde gått. Han viste hvordan rommet hadde sett ut for 26 år siden , og da Hansel inspiserte et område som ikke lenger hørte til eksperimentrommet oppdaget han der et vindu. Det hadde altså vært fullt mulig for forsøkspersonen mot slutten av eksperimentet, da Pratt snudde opp kortene for å registrere dem, ganske enkelt å stille seg i vinduet og se hva kortene forestilte.. Pratt hadde også riktignok benyttet et annet rom, i en annen avstand fra forsøkspersonen, men i dette rommet fantes en luke rett over bordet hans, og det lot til å ha vært fullt mulig å kikke ned gjennom et lite hull i denne luken.

Ulike innvendinger er blitt rettet mot Hansels oppdagelse. Ian Stevenson hevd- er f.eks. at det er utrolig at Pearce skulle stå på en stol i korridoren for å kikke gjennom vinduet alle de timene eksperimentet pågikk. Da måtte han sikkert ha vakt oppmerksomhet. Hansel på sin side svarer at det ville være tilstrekkelig å kikke gjennom vinduet en kort stund mot slutten av en sesjon , akkurat da Pratt registrerte kortene og om det var noen i korridoren akkurat da kunne han la være i det spesielle tilfellet. Det var nemlig bare under visse sesjoner at man syntes å ha fått en ikke-slumpmessig effekt. Under mange sesjoner ble resultatet helt slumpmessig. Man har også spurt seg om vinkelen fra vinduet virkelig var slik at det lot seg gjøre å se kortene, men siden tegninger fra den aktuelle tiden ikke er blitt stillet til Hansels dis-

posisjon (eller publisert) og derfor kan hans innvending ikke sies å være dokumentert. Man har også sagt at Rhine kunne ha sett om Pearce forlot rommet ved noen anledning når han ikke skulle ha gjort det. Eksperimentrapporten sier imidlertid at Rhine skulle kontrollere Pratt under registreringen, og derfor er det fullt mulig at han ikke så om Pearce forlot bygningen han befant seg i. Det må kunne sies at Hansels innvending forekommer holdbar og at det er vanskelig å hevde at dette eksperimentet skulle være spesielt vanntett, da det var fullt ut mulig for forsøkspersonen å kikke gjennom et vindu for å oppdage de rette svarene på gjettningene.

PRATT-WOODRUFF-EKSPERIMENTET

Dette eksperimentet ble sett på som særlig betydningsfullt, blant annet fordi begge eksperimentlederne, Pratt og Woodruff, kontrollerte hverandre, slik at ingen av dem skulle kunne fuske. Man benyttet den såkalte "to-eksperimentatordesignen". Hansel undersøkte eksperimentopplegget og forsøkte tenke ut noen måte som tross alt lot seg bruke ved fusk, om noen ville ha gjort det. Hansel fant frem til en måte, som han beskriver detaljert i sin bok, men hvis tekniske karakter gjør at jeg ikke kan beskrive den eksakt her. Det interessante er at Hansel også kom på hvordan hvordan en slik metode kunne ha påvirket protokollen. Og han forutsa at hvis denne metoden ble brukt ville dette kunne avsløres gjennom en analyse av protokollen.

Hansel fikk låne protokollen i 14 dager, men var siden tvunget til å levere den tilbake, da han vegret seg for å skrive under en forsikring på ikke å publisere sine resultater, med mindre det parapsykologiske laboratoriet gav sitt samtykke. De 14 dagene var imidlertid tilstrekkelige til at han rakk å oppdage at protokollen til fulle bekreftet hans antakelser. De gjettinger som hadde lyktes i protokollen var fordelt nettopp på en slik måte som de ville ha vært dersom Hansels metode var blitt brukt. Noen tungtveiende innvending kom aldri mot Hansels oppdagelser i

dette eksperimentet. En senere analyse av Scott og Medhurst har tvert imot bekreftet Hansels påstander - selv om de peker på at det ikke nødvendigvis behøvde å være noe bevisst bedrageri fra forsøkslederens side.

SOAL-GOLDNEY EKSPERIMENTET

Soal var en britisk parapsykolog, som begynte sin "karriere" som skeptiker vedrørende de paranormale fenomenenes eksistens. Han gjorde noen serier med eksperimenter uten å kunne påvise noen ikke-slumpmessig effekt. Hans omvendelse har påvirket manges innstilling til parapsykologien. Den beskrives nemlig på den måten at noen foreslo for Soal at han skulle foreta en ny analyse av sine data for å se om det forekom noen "forskjøvet" effekt, dvs. at en gjetting var korrekt dersom man sammenlignet med det kortet som kom umiddelbart før eller etter det aktuelle kortet. Og virkelig, det viste seg at for enkelte forsøkspersoner var der en meget tydelig effekt. Ettersom denne effekten ikke var forutsett, og siden Soal jo var meget skeptisk innstilt til de paranormale fenomenene, kom denne fremstillingen til å gjøre et sterkt inntrykk på mange lesere. Blant annet forekommer det jo usannsynlig at bedrageri skulle kunne være innblandet.

I senere eksperiment, som Soal f. eks. foretok sammen med Goldney, - gjorde han seg store anstrengelser for å utelukke mulighetene for bedrageri også fra forsøksledernes side. Likevel var det dette altfor vanlige refreng innen parapsykologien som skulle bli slutten også på Soals vise.

Det såkalte Soal-Goldney-eksperimentet ble utført i årene 1941 - 1943. Soal hevdet altså at mulighetene for bedrageri var utelukket allerede i opplegget av eksperimentet. En analyse i Science i 1955 skrevet av G.R. Price, viste imidlertid at det hadde vært fullt ut mulig å få frem effektene på flere måter, hvis forsøkslederne hadde villet fuske. Price skisserte

seks ulike metoder ville kunne vært brukt, selv om det naturligvis ikke fantes noe bevis for at noen av dem virkelig hadde vært anvendt. Han påpekte også at flere andre muligheter for fusk var funnet. Det var altså feilaktig å hevde at slike muligheter var utelukket. Dette er også i store trekk den analysen som Hansel gir i første opplag av sin bok fra 1966,

Parapsykologien har imidlertid sin egen Miss Marple, en skarpøyet dame ved navn Mrs. Albert. Hun deltok i en del av den aktuelle eksperimentserie som "sender". Hun kikket imidlertid gjennom et lite hull i den skjermen, som adskilte henne fra forsøkslederen Soal. Hun oppdaget da at Soal foretok endringer i den listen som inneholdt sifrene som bestemte hva som skulle være en korrekt gjetting eller ikke (dvs. listen over s.k. "måltavler". Denne listen skulle gjøres opp på en tilfeldig måte, og det kunne ikke tillates at endringer ble gjort. Men kanskje Soal bare "pyntet til" litt, for å ta bort en flekk eller ? Det var lenge et åpent spørsmål.

Noen år etter at Hansels bok ble publisert fikk vi vite mer om Mrs. Alberts iakttagelser. I en artikkel fra 1971 ble det nemlig avslørt at Mrs. Albert hadde sett Soal foreta endringer i protokollen fire - fem ganger, og hun hadde til og med sett hvordan han gjorde det. Han hadde nemlig endret ettall til fire - eller femtall, noe som kan gjøres uten å viske i protokollen. Dette var en meget eksakt og spesiell anklage, som faktisk skulle kunne undersøkes. På samme måten som i Pratt-Woodruff-serien skulle en slik manipulering la seg avsløre gjennom en nøyaktig analyse av protokollen. F.eks. burde det finnes uforholdsmessig mange fire og femtall blant måltavlene, uforholdsmessig mange rette gjettinger når det gjelder akkurat disse tallene, mens derimot uforholdsmessig få gjettinger på 4 eller 5, når måltavlen var 1. Også andre lignende forutsetninger kunne gjøres ut fra Mrs. Alberts påstander, og alle disse forutsetningene ble nå bekreftet, noe Scott og Hansel kunne rapportere i en artikkel i

1974. Ytterligere bevis kom i 1978 i en analyse av Markwick, som også bekrefter at bedrageri var forklaringen på de tidligere uforklarte eksperimentelle effektene i Soal-Goldney eksperimentet. I dette tilfellet har altså ikke Hansel selv gjort de avgjørende oppdagelsene, men hans analyse av eksperimentsituasjonen, og påstanden om at fusk var mulig, har til fulle blitt bekreftet.

C.E.M. Hansel

Disse tre eksperimentene ble tidligere sett på som kanskje de sterkeste støttene for de paranormale fenomenenes eksistens. I alle tre tilfellene har det vist seg at det er mulig å forklare eksperimentene på annen måte enn ESP. Betydningen av dette kan ikke overvurderes. Det er nemlig mulig å hevde at intet eksperiment, som er blitt underkastet nærmere gransking, har viset seg å være så vannrett som man tidligere hevdet. I stedet har det vært mulig å påvise betydelig enklere forklaringer enn forekomsten av et for vitenskapen helt ukjent prinsipp.

Kilde: "SØKAREN" nr. 7-8/1981.

* * *

UFO-vrak og døde humanoider

RAPPORTSTATUS: Hovedrapportene er førstehåndsupplysninger. Omtalt som Rapport nr. 22 i "Gjenfunn av 3. grad" og som del av Sak nr. A-7 i "UFO-gjenfunn/Havari-syndromet".

SAMMENDRAG:

1. Den omtrentlige høyde på de fremmede humanoidene er fra 105 cm til 135 cm. En kilde oppgav ca. 150 cm. Den gjennomsnittlige vekten er omtrent 18-20 kg.
2. To runde øyne uten pupiller. Øynene er plasserte under en slags meget kraftige bryn, som går over hele pannen, og øynene blir beskrevet som store og mandelformede, ovale, dypt plassert, langt fra hverandre, litt skrånende og med et "orientalsk" eller "mongolsk" preg.
3. Hodet er etter vår målestokk meget stort, når man sammenligner det med størrelsen på torso (brystpartiet) og lemmene. "Se på et fem måneder gammelt menneskefoster."
4. Ingen øreflipper eller fremskytende hudfold strekker seg utenfor øregangene på hver side av hodet.
5. Nesen er utydelig. To små hull med et lite fremspring.
6. Munnen vises som en liten "spalte" uten lepper, som fører inn til en liten grop. Munnen ser ikke ut til å ha noen form for kommunikasjonsfunksjon, og heller ikke som inntak for føde.
7. Halsen må beskrives som tynn og er ved noen tilfelle ikke synlig, på grunn av draktene de har på.
8. De fleste observatører beskriver humanoidenes hoder som hårløse. En oppgav at det var små dun på skallen. Kroppen ellers blir beskrevet som fri for hårvekst.
9. Liten og tynn dekker den generelle beskrivelsen av torsoen. I de fleste tilfellene iakttok man et metallisk men fleksibelt antrekk.
10. Armene er lange og tynne og rekker helt ned til knærne.
11. En type hender har fire fingre. Tommelen mangler. To fingre synes å være lengre enn de andre. Noen beskriver fingernegrer. En slags liten mellomhud, eller "svømmehud" er iakttatt av tre autoritative kilder. Andre rapporter tyder på at det også finnes typer med mer eller mindre enn fem fingrer.
12. Leggene er korte og tynne. Føttene på en type beskrives uten tær. De fleste observatører sier at føttene var tildekket, mens en kilde forteller at føttene var som hos en orangutang.

13. Hudfargen betegnes i k k e som grønn. Noen hevder at den var beige, gyllenbrun, brun, brunaktig eller grå-rosa, og en kilde beskriver den som bortimot "blågrå-aktig" i dypfryst tilstand og belysning. I et tilfelle var kroppene svidd helt mørkebrune. Hudstrukturen beskrives som skjellaktig, eller "krypdyr"-aktig i noen tilfeller, og ellers som tøyelig, elastisk og bevegelig ved muskel eller benvev. Intet "stripet" muskelvev. Ingen avsondring eller svette og ingen kroppslukt. (Stringfields hovedkilde på det medisinske felt har i november 79 kommet med en del tilleggsopplysninger vedrørende humanoidenes hudkonsistens. Kilden la vekt på vevstrukturen og sa at den var "maske"-lignende og oppviste et nettverk av horisontale og vertikale striper. I et tilfelle var huden betegnet som "kamelon-aktig".)
14. Ingen tenner er rapportert.
15. Ingen tydelige forplantningsorganer. Kanskje svunnet hen på grunn av utvikling eller degenerasjon. Ingen kjønnsorganer. "I min ikke-profesjonelle bedømmelse må fraværet av forplantningsorganer tolkes dit hen at noen av humanoidene, kanskje alle, ikke forplanter seg på samme måte som Homo Sapiens, eller kanskje er de undersøkte kroppene et resultat av kloning eller andre ukjente forhold," skriver Stringfield
16. For de fleste observatørene virket det som om humanoidene alle sammen var "skåret ut av en form", eller de viste i hvert fall identiske ansiktstrekk.
17. Hjernene og dens kapasitet er ukjent.
18. Fargeløs veske var fremtredende i kroppene, uten røde celler. Ikke noe lymfesystem. Væsken var ikke noen bærer av oksygen. Ikke noe inntak for føde er kjent. Det har aldri blitt funnet noen føde, eller rester av noen slik, i noen av de kjente tilfellene av "gjenfunn". Ikke noe fordøyelsessystem. Ingen tarm- eller ernæringskanal, eller "tømmingskanal" er beskrevet. Livsopphold/føde ukjent.
19. Mer enn en humanoidtype. Livslengde ukjent. De beskrevne variasjoner av anatomen er ikke større enn de som er kjent hos Homo Sapiens. Andre fremmede typer man har funnet, enten menneskelignende eller groteske, monsterlignende vesener, er ukjent. Opprinnelse ukjent.

VITNER: Mange medisinske kilder og andre vitner. Hovedvitnet er en lege
 — som var med på obduksjonen av en humanoid i 50-årene. Han har
 avgitt en skriftlig erklæring.

HVOR/NÅR: Vi kan her gjengi Stringfields ordrette beskrivelse under Sak
 — nr. A-7 i "UFO-gjenfunn/havari-syndromet".

"Mitt første møte med en opphavelig medisinsk kontakt fant sted i juni 1978 da jeg holdt på å sette sammen mitt første foredrag som jeg skulle holde i Dayton, Ohio ("Gjenfunn av tredje Grad").

Dette møtet ble arrangert av en veteran-forsker med lang erfaring, som kjente til min leting etter informasjon om UFO-havari/gjenfunn. Han visste også at jeg hadde ervervet sikre grunninformasjoner, patologiske opplysninger om humanoidene. Ved en middag sammen med doktoren som tjenestegjorde ved et av de store sykehusene fikk jeg informasjon hos ham. Han fortalte rolig og forsiktig, som ventet. Han refererte til en kollega, som hadde foretatt obduksjon av en av de fremmede humanoidene en gang i de tidlige 50-årene. Men noen særlige nye data ble ikke avslørt, utover de ytre anatomiske detaljene. Imidlertid var det betydningsfullt at bestemte karakteristiske trekk, som flere kilder hadde oppgitt tvetydig, uten tvil ble bekreftet, og det var jo egentlig forbausende. Selvfølgelig

stilte jeg mange spørsmål og de fleste forble ubesvart. Senere den kvelden traff jeg hans sjarmerende hustru, og vi var alle enige om at vårt tema ikke bare var bisarrt og underlig, men nesten for utrolig til å kunne bli akseptert av vanlige mennesker, eller offentligheten. Da vi skiltes var legen enig i at vi skulle ha flere møter i fremtiden.

Kommunikasjonen mellom oss fortsatte, samtidig som det utviklet seg en felles tillit i informasjonsutvekslingen. Legens neste plan var at vi skulle treffes privat i Dayton etter mitt planlagte foredrag. Jeg hadde et kort møte med ham i lobbyen på konvensjonssentret før programmet begynte, og vi ble enige om å treffes på en bestemt tid på mitt rom i Stouffers Inn. Men på grunn av mellomkomsten med truslene mot meg, som gjorde det nødvendig å bytte rom hurtig av hensyn til min sikkerhet var han ikke i stand til å møte meg personlig. Jeg fikk senere vite at til og med notisen som han hadde stukket under døren til mitt første rom på mystisk måte var forsvunnet. Den nye værelsesinnehaveren burde jo, for det om han kom i klemme på grunn av flyttingen, ha varslet resepsjonen om beskjeden, slik at de kunne ha kontaktet meg på mitt nye rom. Men affæren i Dayton var full av mysterier, som for alltid vil forbli uopklarte.

Like etter dette ble normale forbindelser med legen etablert igjen. Samtidig begynte nye informasjon angående UFO-styrt å nå meg fra mange nye kilder, og jeg fikk også kjennskap til nye vitale data om humanoidenes fysiologi. Jeg fikk kontakt med en ny kilde - en kjent lege, som var villig til å se på mine spørsmål og besvare dem. Jeg fikk kjennskap til at han var en spesialist, som på sitt ekspertområde hadde foretatt obduksjon av et fremmed vesen tidlig i 50-årene. Ved hjelp av han var jeg i stand til å danne meg et bilde av hele kroppen til humanoidene, og jo mer jeg lærte om deres indre kjemi og noen av deres organer, eller sett fra menneskelig synsvinkel, fraværet av dem, desto mer ble jeg klar over at de døde vesenene fra verdensrommet var bortenfor grensen for min ikke-proffesjonelle bedømmelse.

Gjennom hele 1979 har mitt eneste mål i UFO-forskningen vært å forsøke å avsløre nye data om hva som helst fra troverdige kilder med hensyn til det fortsatte studium av fremmede humanoider. Hovedsakelig har de kommet fra medisinske kilder. Det er da viktig å gjenta hovedpunktene i det jeg vet. (De foran refererte 19 hovedpunkter.)

FORTS. NESTE NUMMER

REGISTRERINGSSKJEMA

Vedlagt dette nummer finnes et "Registreringsskjema for aktivt interesserte" i NIVFO.

Meningen er at de som kan være interesserte i å delta i NIVFO's arbeide på et eller annet felt skal fylle ut dette skjema i den grad han/hun vil delta.

Den som sender oss sitt utfylte skjema og får en oppgave, stor eller liten, vil i første omgang motta NIVFO's PLANHEFTE - en håndbok om organisasjonen. Og dessuten heftet FELTUNDERSØKELSER - en kortfattet orientering for etterforskere. De som ønsker å gå videre på dette felt vil naturligvis få den nødvendige orientering.

Er Du interessert så fyll ut skjemaet og send det til vår adresse i Trondheim. Husk: oppgaven behøver ikke å være vanskelig eller tidkrevende. Mulighetene er mange, og det skulle alltid være noe som passer for den enkeltes bakgrunn, tid og interesser.

Vi trenger stadig flere aktive medarbeidere, så sett i gang.

* * * *

«Observasjonsbølge»

I LØPET AV OKTOBER OG NOVEMBER HAR DET STRØMMET INN SÅ MANGE OBSERVASJONSRAPPORTER AT VI HER MÅ BEGRENSE OSS TIL EN KNAPP OVERSIKT. DE FÅ SAKENE AV STØRRE MERKVERDIGHETSGRAD SOM ER Å FINNE BLANT DISSE MÅ VI KOMME TILBAKE TIL I NESTE NUMMER NÅR FLERE UNDERSØKELSESRESULTATER FORELIGGER.

LASSEMOEN, NORD TRØNDELAG, 18.09.81. FRA KLOKKEN 09.00 TIL 09.10. Snurrebasslignende gjenstand sett på rel. nært hold av flere vitner.

ALTA, 14.10.81. OM NATTEN. OBSERVASJONSTID: 4 - 5 minutter. Rakettlignende gjenstand sett av flere vitner. Hverken Forsvaret eller kontrolltårnet ved flyplassen i Alta hadde noen forklaring.

HELGEROA VED LARVIK, 14.10.81. CA KLOKKEN 19.30. TALLERKENLIGNENDE GJENSTAND MED "VINDUER", GNISTER FRA YTTERKANTENE OG MEGET STERKE LYS, SKREMTE VETTET AV 5-6 BARN I ALDEREN 8 til 12 år. Ingen rute-fly i området. Meteorologiske Institutt hadde ingen forklaring.

VARDØ-OMRÅDET, 18.10.81. CA KLOKKEN 21.30. Lysende gjenstand med korona i stor fart over fjellene i Sør-Varanger i retning vestover, sett av en rekke personer. Kort observasjonstid.

HJELSET VED MOLDE, (FLERE KVELDER). NB: Meget usikre vitneutsagn.

ENGERDAL OG STORELVDAL, 21.10.81, CA KLOKKEN 11.40. Flere observasjoner av lysende gjenstand, som kan ha vært meteoritt/bolide.

ÅSSIDEN, DRAMMEN, 25.10.81, CA KLOKKEN 22. Flere vitner rapporterer en lysende kule som kom over Bragernesåsen og ned mot høyblokken på Åssiden. Deretter i retning mot Nedre Eiker. Klokken 17.30 observerte flere personer en lysende gjenstand ("som å se på solen"), en halv times tid. Flere rapporter har kommet inn fra området.

ÅNDALSNES/ISFJORDEN, 26.10.81, KLOKKEN 18.55. En kvinne og hennes datter observerer lysende gjenstand som beveger seg forbi Nesaksla i nord-nordøstlig retning. Gjenstanden hadde et rødt og et gult lys. Vitnet utelukker fly eller helikopter.

RANHEIM VED TRONDHEIM, 27.10.81, KLOKKEN 22.10 TIL 22.13. Kvinne observerer lysende gjenstand i meget stor hastighet i retning mot byen. Kort tid etter kommer den tilbake med samme fart og i samme bane.

OSLOFJORDEN, 02.11.81, FRA KLOKKEN 17.00 TIL 17.30. En dame på Vesterøya observerer lysende kule som beveger seg fra øst mot vest.

FLEKKEFJORD, 05.11.81, KLOKKEN 17.40. To personer ser lysende gjenstand over Flyheia. Synlig ca. 10 minutter

GRIMSTAD, 07.11.81, MELLOM KLOKKEN 18.- OG 19.-. Flere personer ser rund, orangefarget gjenstand som sto helt stille.

HEREFOSS/ØYNA, 09.11.81, om kvelden. En mann ser hvit gjenstand med stor hastighet noen sekunder, under lavt skydekke.

LER, SØR-TRØNDELAG, 08.11.81, FRA KLOKKEN 18.43 TIL 19.18. Mann og kone betrakter fartøylignende gjenstand av form som en avlang ball og utstyrt med lys (rødt, grønt og blankt). Roterte rundt egen akse. Også betraktet i kikkert. NB: Ingen konvensjonell lufttrafikk i området på denne tiden. (Grundig undersøkt av NIVFO. Mer i neste nr.)

INDRE MEBONDEN, SELBU, 08.11.81, KLOKKEN 0630. Tre personer så kuleformet objekt, som sto helt stille over Indre Mebonden, for så å rotere innover Selbusjøen. Eksploderte i et lysglimt og forsvant med "lynets fart".

BØRSABERGENE (MELLOM TRONDHEIM OG ORKANGER), 12.11.81, KLOKKEN 07.40/45. Tre personer på vei fra Orkanger til Trondheim i bil så tilsynelatende diskosformet objekt med tre blanke og meget kraftige lys på oversiden. Forsvant bak åsen (Byneset). Ingen konvensjonell lufttrafikk i området.

MELHUS, SØR TRØNDELAG, 13.11.81, KLOKKEN 06.00. 15-åring så stort, gult-lysende objekt med hale, under skylaget. Gikk mot øst. (Ca. 5 sekunder)

TVEDESTRAND, (dato og detaljer mangler foreløbig. Agderposten 12.11.81.)

Dessuten foreligger det rapporter fra Arendal og Strømmen (vest for Arendal) den 3.- og 4. oktober. Lysende, blinkende objekt lavt på vesthimmelen. Uregelmessig blinking i en rødlig og blålig farvetone. Lysene beveget seg først sydover, stoppet og gikk nordover. Kjevik hadde ingen forklaring.

RAPPORTER INNKOMMET SENERE

LUNDAMO, 10.10.81, KLOKKEN 14.30. En gårdbruker sammen med kone og datter, observerer mørk grå/gråbrun gjenstand av form som en omvendt skål/bolle. Kom flygende oppover dalen, øst for Kvål stasjon. Stor hastighet. Stoppet plutselig og fløy raskt tilbake, hvor den forsvant i tåken som hang over Vassfjellet. Like etter kom den tilbake. Fart, retning og høyde ble anslått til å være den samme som under første fase, hvor observasjonstiden var ca. 30 sekunder. Objektets vinkelstørrelse omtrent som fullmånen.

Halvannen uke tidligere iakttok flere personer på Lundamo (inkl. ovennevnte vitne) en lysende gjenstand på himmelen, etter mørkets frembrudd. Den sto lenge stille, men satte plutselig opp en voldsom fart og forsvant over Drygen-fjellet i retning Samsjøen.

NOEN AV DE IAKTTAKELSENE SOM ER BLITT RAPPORTERT I DENNE PERIODEN KAN HA SAMMENHENG MED METEORER/BOLIDER. JMFR. OGSÅ METEORSVERMEN "LEONIDENE".

NY OBSERVASJON PÅ LÂNKE VED STJØRDAL. 25. NOVEMBER 1981.

Vitnet til denne hendelsen er eieren av gården hvor fru Hokstad så en uidentifisert gjenstand 25.07.81. (Se NIB nr. 4/81 side 5)

NIVFO fikk ganske omgående melding om saken og kunne derfor ta en prat med vitnet straks. Gårdbrukeren satt inne sammen med sin datter og så ut av vinduet i retning Vernes. De fikk da øye på en rektett-lignende gjenstand med et grønn-blaått lys i forkant og en ildhale bak. Den hadde kurs skrått oppover fra bakken, og befant seg da lavere enn markeringslysene ved flyplassen. Synsretning: Hommelvik/Sjellstadmarka, mot sørvest mellom Lânke og Hell. Retningen ser ut til å være ganske den samme som hos den gjenstanden fru Hjørdis Hokstad rapporterte. Etter ca. 3 sekunder "sloknet" ildhalen og vitnene så da objektet som en lysende prikk fortsette oppover for så plutselig å bli borte. Vitnet sammenligner lyset fra gjenstanden i første fase med en sveise-flamme sett på hundre meters avstand. Vinkelstørrelse: 1/4 av månen. Til å begynne med ble gjenstanden sett med lerrenget som bakgrunn, og ut fra dette kan ildhalen ha vært en 20-30 meter lang. Gjenstanden kunne minne om en "nyttårsrakett", men lot til å være langt større. Vi har fått tips om flere observasjoner, men disse er ennå ikke bekreftet og undersøkt.

Vi beklager den tettpakkede teksten på disse sidene, men det var den eneste måten å få med oversikten på i dette nummer.

Ny observasjon nær Stjørdal

STED : Murvik/Hommelvik
DATO : Lørdag i juli
TID : Kl. 06.30 lst.

Klart i øst, lettskyet
over Stjørdal i vest.
Lyst, vindstille, sol-
oppgang kl. 06.08.

BESKRIVELSE AV OBJEKT :

Diskosformet, skinnende
og blankt. Rødglødende
fresende korona. Kond-
ens-aktig hale. Ingen
hørbar lyd. Stor fart.
Foretok Høydeendringer

KURS: Fra syd mot nord
HØYDE: ca. 250 - 300 m
Vinkelstørrelse ca. 2/3
av fullmånen.

VITNET FORTELLER:

"Jeg satt og tok en røyk
etter en kopp kaffe. Kikket
mot skogen på Gjevingåsen.
Den lysende skiven kom opp
over skogkanten.

Først trodde jeg det
var en satellitt, og
det fortalte jeg til
kona og datteren da
de sto opp. Men etter
rapport i avisen be-
gynte jeg å tenke...
Til å begynne med
hadde jeg ikke noe
slikt som UFO i tan-
kene. Men etter å ha
analysert det hele
for meg selv etterpå,
er det ikke tvil i
min sjel: Det var et
UFO."

I rapportskjema og
intervju fremkommer
bl.a. følgende opp-
lysninger:

Gjenstanden kom over
Gjevingåsen stigende
som et jet passasjer
fly.

Til å begynne med sprutet det gnister fra
skiven rundt hele dens periferi. Gnistregnet
sto ut fra den til alle kanter og bøyde ikke
av bakover til tross for farten. Gnistregnets
utstrekning svarte omtrent til skivens dia-
meter. Etter en kort stund forsvant gnistene
og det oppsto i stedet en slags blå-grå str-
ipe som lignet kondens, omtrent så lang som
skivens diameter. Etter ca et minutt forsvant
den metallskinnende skiven inn i et lavt sky-
dekke i nord.

* * *

Det beklagelige er at vitnet ikke med ab-
solutt sikkerhet kan si hvilken dato dette
skjedde. Han vet at det var en lørdag sist på
juli, og mener at det må ha vært den samme
lørdagen som fru Hjørdis Hokstad hadde sin
observasjon på Lånke, altså den 25. juli.
Lånke ligger fem kilometer øst for Muruvik.

Men det er en del som ikke synes å passe -
f.eks. objektets form, samt skylaget over
Stjørdal.

Mannen er 76 år gammel. Vi har hans tillat-
else til å oppgi fullt navn og adresse.

KILDE: NIVFO's RAPPORT NR. 250781/I (II).
***** Intervju med vitnet.

HVEM VAR OANNES

amfibievesenet som for 5000 år
siden steig opp av Rødehavet og
underviste sumererne i sivilisasjo-
nens kunster?

VAR HAN DEN SAMME SOM NOMMO

amfibievesenet som underviste
Dogonfolkets forfedre i astronomi,
fysiologi osv.?

HVORFRA VEIT DOGON- FOLKET

astronomiske fakta om stjerne-
systemet Sirius, som vestens
astronomer først nå kan bekrefte
riktigheten av?

SIRIUS-MYSTERIET

av Robert K.G. Temple

drøfter disse spørsmåla og mange andre
Kjøp den i bokhandelen, eller direkte fra

REGNBUEFORLAGET, postboks 2169, 7001 Trondheim
hft. 84,-, innb. 99,-.

ET UFO-VINDU'S ANATOMI

DEL 3

Det er imidlertid enkelte sprekker i i Persingers teori. For det første : Nærværet av et "plasmoid" antyder eksistensen av en elektrisk søyle, stikkende opp igjennom marken, som opprettholder ioniseringen av luftmolekyler i nærheten av denne søylen. Likevel har det i mange "nattelyssaker", spesielt i Indian Trail, forekommet at "nattelysene" har passert over bygninger, biler og fly, uten noen elektromagnetisk effekt. Det synes derfor som om "plasmoidene" er selvoppholdende, frittsvevende og ikke avhengige av elektriske søyler. Likevel har man sett flere "nattelys" i Indian Trail endre retning og fly bort, både med og mot vinden !

For det andre: Enkelte "nattelys" ved bruddlinjer har sendt ut lys bare fra en side. Den 20. november 1977, klokken 22.21, lyktes det forskerne ved Vestigia Inc. of New Jersey å filme, observere og opptegne tilstedeværelsen av "the Hookerman Ghost Lights", i Indian Point, New Jersey. Stedet ligger bare en engelsk mil fra Rambo-Border - bruddet, og lyset viser seg vanligvis under lokal, seismisk aktivitet.

En ble imidlertid oppmerksom på en besynderlig ting. Det var bare observatørene på den ene siden av lyset som kunne se det. Denne ensidige utsendelse av lys er en eiendommelighet som er felles for noen store, nattlige lys.

Sommerbulletinen av det Texas-baserte "Project Stigmata" forteller om et

uvanlig møte med et UFO. Dette fant sted i nærheten av Nara i den nordøstre del av New Mexico, et seismisk aktivt område. På denne tiden forekom lemlesting av buskap og innbyggerne i området rapporterte om helikoptere uten kjennetegn og flakkende "nattelys". En natt ble flere slike observert. Som planlagt i forveien stakk fire farmere tilværs i et småfly. Alle hadde med seg kamera med infrarød film. I to timer sirklet flyet omkring og mannskapet kikket hele tiden etter "nattelysene" under dem. Men underlig nok var det ingen i flyet som kunne se lysene. Ifølge konvensjonell fysikk skulle ioniserte kuler av luft ha sendt ut lys i alle retninger.

For det tredje: Et masseoppbud av vitner, hvor alle vesentlig ser den samme type "romskip", synes å motbeviser påstanden i Persingers og Lafrenieres teori om hallusinasjon. Dette gjelder spesielt når landingssmerker bekrefter hva som er blitt observert.

En viktig hendelse er O'Barski - saken fra 1975, som inntraff i New Bergen, New Jersey. New Bergen ligger på et brudd som ikke er gitt noe navn. Det starter en engelsk mil nord for East River-bruddet, i New York. Bruddet er aktivt. Et skjelv som splintret vinduer herjet området den 13. april 1976. Det var her den 72-årige George O. Barski i januar 1975, ca. kl. 14.00, fikk øye på et metallisk fartøy med jevnt plasserte og opplyste vinduer. Det svevet ti fot over bakken, ca. 60 fot borte. En stige ble satt ut og flere dvergliknende humanoider klatret ned på bakken. De hadde med seg skuffer og øste hurtig opp jordprøver i poser som de bar med seg. Etter å ha samlet tilstrekkelig av disse prøvene styrtet de opp stigen. Denne ble så trukket inn i fartøyet, som øyeblikkelig forsvant opp mot skyene i løpet av 20 sekunder. To personer lenger borte kunne også bevitne hendelsen. Og et vindu i et boligbygg i nærheten ble splintret på en mystisk måte idet fartøyet akselererte. Men det som overbeviste O'Barski om at han ikke hadde hallusinasjoner, var hullene

i bakken der hvor humanoidene hadde tatt jordprøver.

For det fjerde: UFO'er blir observert i områder hvor det ikke forekommer geologiske brudd, såvel som i seismisk aktive områder. Krystallinsk fjell, i særdeleshet kvarts, er imidlertid meget vanlig og utbredt over hele verden. Det er også mange bruddområder som er ukjente for seismologer. Derfor vil observasjonen av et UFO i et område med lav seismisk aktivitet ikke utelukke at det er en forbindelse mellom UFO'et og dette området.

Det er også interessant å merke seg at fenomenene ved geologiske bruddlinjer, slike som plutselige lysglimt, soniske forstyrrelser, lysstråler, flekker på marken, splintring av vinduer, merkelige skyformasjoner samt ubehagelig lukt også har skjedd i forbindelse med UFO-observasjoner. Selvfølgelig kan disse virkningene ha å gjøre med objektenes fremdriftssystemer og ikke ha noen forbindelse med seismiske uregelmessigheter. Ved to saker som jeg selv etterforsket var imidlertid "jordskjelvllys" uomtvistelig tilstede på det tidspunkt da observasjonen fant sted.

I august 1973 så to personer i Mt. Holly, N.C., et flyktig, sfærisk lys på størrelse med en basketball komme ut av et skogbevokst område, hvor det skar tvers over jordet like foran dem. Like etterpå viste det seg plutselig over trærne hvor det første lyset hadde forsvunnet, en tallerkenformet gjenstand omgitt av lys. Gjenstanden laget en lyd "som fra en turbin" og fløy forbi dem.

I siste halvdel av juli 1978 så flere personer i Belmont, N.C., en tallerkenformet gjenstand med tre rader av vinduer, som fløy langs en overføringslinje. Den foretok en brå sving og satte kursen sydover bort fra linjen. Flere minutter senere viste det seg en lyssøyle over tretoppene på et jorde i nærheten. Den var noen få fot i diameter og ca. 200 fot lang. Denne horisontale strålen av hvitt lys var stump i begge ender. Den var synlig i ca. 15 minutter før den langsomt bleknet og forsvant.

Ingen av disse kjente kveldsobservasjonene fant sted over noen kjente gullgruver. Begge byer er imidlertid beliggende i "the Charlotte Gold Belt", som er et av fem gulldistrikter spredt over hele staten.

Bevismaterialet synes å peke i retning av at UFO'er har spesiell interesse for kvarts, verdens mest vanlige mineral. Jeg har mistanke om at UFO's på en eller annen måte utnytter elektromagnetiske felt i kvartsavleiringer, på samme måte som UFO'er bruker slike felt når de finnes i nærheten av kraftkilder laget av mennesker - (kraftstasjoner, overføringslinjer, kringkastingstårn.)

(Avsluttes i neste nummer)

* * *

1982

I første årgang har vi valgt å presentere UFO-materialet etter de tradisjonelle ufologiske retningslinjer.

I løpet av neste årgang vil vi begynne å komme tilbake til de spørsmål vi stilte i vår informasjonsfolder og bringe visse motforestillinger til enkelte av de saker som innen den rent "ortodokse UFO-verdenen" nærmest behandles som trosartikler eller en hellig samling av mirakler, som det ikke må røres ved.

Folk har krav på objektiv informasjon og da må også motforestillinger bli gjort kjent.

Dessuten finnes det noe som man gjerne benevner som "tallerkenkultus", og denne synes å være mer utbredt enn de fleste er klar over. Uten direkte å tilhøre denne bevegelsen kan man komme til å støtte den ved at man bringer ensidig informasjon ut til publikum, som dermed får et lett vrengebilde av faktiske forhold.

Så følg med !

R e d .

* * *

To nye skandinaviske UFO-bøker

Boris Jungkvist er et kjent navn for de fleste UFO-interesserte i Norden, både som UFO-forsker og forfatter. Hans første bok, "UFO- EN FANTASTISK VERKLIGHET", kom i 1977. Han har nå slått til med en ny - "BESØKARE FRÅN KOSMOS - de flygende tefatens gåta".

Når nye bøker skrives om UFO er det vanskelig å unngå gjentakelser, da det jo stort sett er det samme materialet som behandles. Omskrevne bok danner for såvidt intet unntak, men vi finner grunn til å fremheve Jungkvist's særdeles rike kil-demateriale og sakligheten i hans resonnementer. Han foretar også en personlig vurdering av de UFO-rapporter som han har hatt anledning til å undersøke nærmere.

Jungkvist legger så visst ikke skjul på sin overbevisning om at UFO-fenomenet etter alt å dømme bare kan forklares med at det dreier seg om utenomjordiske romskip, sendt ut av en superintelligent sivilisasjon.

I denne boken videreutvikler han sin argumentasjon i UFO-spørsmålet og skildrer i detalj ferske internasjonale forskningsresultater. Han betegner disse som av sensasjonell karakter.

En aldri så liten negativ bemerkning kan knyttes til historien om "dubbeldäckaren", noen observasjoner av et gammelt fly av typen Tiger Moth. Ifølge våre kilder er det ikke noe mystisk med dette - et eksemplar fra 30-tallet kan beskues hos Eskilstuna Fly - klubb, "still flying strong".

Men boken er verd pengene.

Zindermans förlag 1980.
265 sider. Ca. Svkr. 70,-

Den andre skandinaviske UFO-boken vi skal omtale er betegnende nok dansk. (Det er som kjent langt imellom de norske...)

Innledningsvis kan vi si omtrent det samme om denne som den svenske. Det spesielle som etter vårt skjønn bør fremheves er at forfatteren selv har drevet en utstrakt undersøkelsesvirksomhet, og at han våger å tilkjenne- gi sine synspunkter uten omsvøp.

For den som er spesielt interessert i de samfunnsmessige sidene av UFO-problemet er boken en liten gullgrube.

Forfatteren, Poul M. Fredriksen, er overlærer. Han tilkjenner god innsikt i problemstillingene og besitter evnen til å få dem i fokus.

Men Fredriksen er også litt av en ordkunstner når det gjelder å forme sine tanker i lyriske vendinger. Han skriver dikt, og har utgitt en samling av disse i en bok.

Men her var det UFO-problemet som skulle omtales, og boken det gjelder heter "VIDENSKABEN OG FOLKETS ØJNE". Den tar for seg UFO-problematikken generelt, og samfunnets rolle spesielt, for å uttrykke det knappest mulig. Den som mener at det er vanskelig, eller umulig, å komme noen vei med UFO-problemet uten å trekke inn samfunnsspørsmål og politikk bør snarest mulig skaffe seg denne boken, som forøvrig også er spesiell fordi forfatteren har krydret sidene med vers og tegninger.

Mer skal vi ikke røpe. Vi vil kort og godt anbefale boken.

Mannes forlag, Fredericia 1980.
228 sider. Dkr. 58,-.

K. Stenødegård